

Les raons de l'atur no són les mateixes al Japó, a Europa i als Estats Units

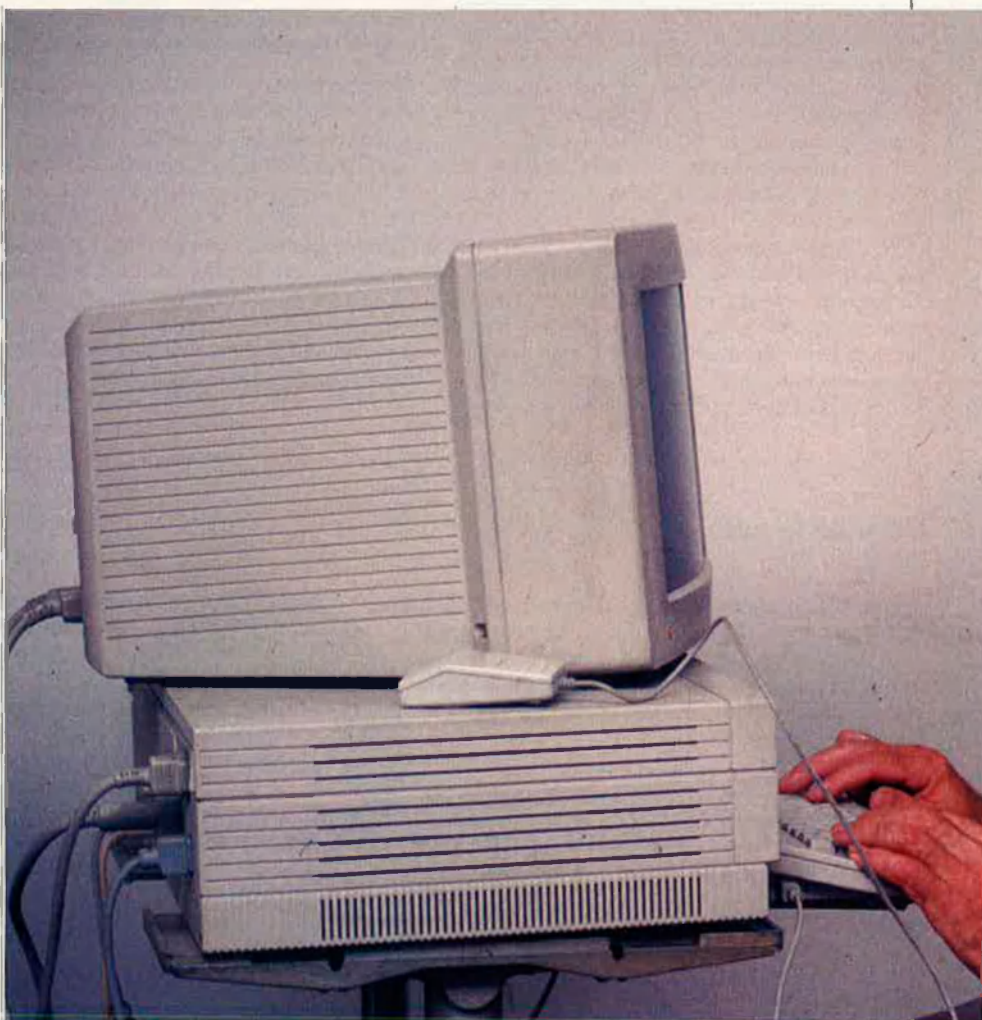
Treballadors de tot el món: ¡recicleu-vos!

L'evolució mundial de l'economia, ara en fase de reestructuració profunda, obligarà a canviar radicalment els esquemes de formació dels treballadors, dels tècnics i directius de les empreses. Potser es treballarà amb les mans, però el cap serà el més cotitzat.

Crisi?, ¿però quina crisi? És cert que milers de persones es troben sense treball, que les fàbriques funcionen a mig gas i que quan sona l'hora de quadrar els comptes, els resultats a què arriben els responsables de les empreses s'han d'escriure la majoria de les vegades amb el llapis roig i posant al davant el signe negatiu.

El món sembla que gira a velocitat reduïda. No pot negar ningú que es respira en l'ambient un tuf viciat d'atordiment i les cares reflecteixen desil·lusió pel present i pel futur. Però la forta recessió que patim ara té dues cares: mentre, de manera inexorable, cada dia es fan més llargues les cues de les oficines dels organismes que gestionen la desocupació, paradoxalment, l'activitat dels principals centres borsaris mundials, els de Londres, Tòquio i Nova York, arriben a xifres astronòmiques de transaccions mercantils i financeres. Més de 100.000 milions de dòlars canvien de mans diàriament abans que tanquen les portes d'aquestes catedrals del sistema capitalista. La suma és prou important per preguntar-se si vertaderament el mecanisme del sistema de lliure mercat està en situació crítica o si, pel contrari, darrere de la temuda crisi s'amaguen altres intencions de naturalesa molt distinta als aspectes purament tècnics de l'estructura econòmica.

En tot cas, si hi ha crisi és per falta de demanda, a causa de la caiguda del consum, i no per mancances de l'oferta. Entre les dues opcions, és clar que la primera és la més fàcil de resoldre. El drama, per tant, no ho és tant tenint en compte aquests esquemes. L'última crisi econòmica del 1973, amb els forts desequilibris dels preus de les primeres matèries i, en primer lloc, el petroli controlat pels poderosos xeics àrabs, tenia les causes en l'oferta. Els preus aleshores es dis-

El futur demana treballadors amb formacions curtes però molt tècniques i especialitzades.

pararen fins arribar a posar en perill l'equilibri entre la capacitat de producció i la de demanda, pedra cantonera per al bon funcionament de l'economia. Va ser molt greu, però a la fi les aigües tornaren al seu curs. De la recessió es va passar a la recuperació per entrar, després, en la dècada de bonança dels anys 80.

Ara, pel que fa a l'actual crisi, tot i que continua latent la poca capacitat de reac-

ció de la gent per afrontar els problemes que l'acompanyen, les solucions són molt més fàcils que a principis dels 70, quan el petroli es posava pels núvols. Sembla, però, que hi ha dos bàndols. D'un cantó, els qui, després d'analitzar la situació, sempre acaben fent-se la mateixa pregunta fastigosament: ¿Què farem? De l'altre, els optimistes redueixen el problema a una falta d'entesa entre els

agents. Un dels postulats més atractius d'aquests últims resol d'un tret el problema de l'atur amb el següent principi: si les empreses tanquen és perquè no troben eixida als seus productes. I si els productes no es venen és perquè o bé els que poden comprar-los tenen por del futur o bé perquè hi ha massa gent desocupada amb el seu poder adquisitiu sota mínims. Solució primera: que cadascuna de les empreses inscrites en el cens mercantil es veja obligada a contractar un desocupat. La taxa d'atur seria aleshores mínima. Solució segona: si quasi tots treballaren, tornaria la confiança dels

et done feina, però tu me la fas amb la major eficàcia possible". Això representaria el naixement d'unes relacions noves entre empresaris i treballadors que no han existit mai des del naixement del liberalisme econòmic.

TOT BÉ EN EL MILLOR DELS MONS

Fins fa dues dècades, des dels anys 40 fins al 70 concretament, el món industrialitzat ha gaudit d'un període de creixement ràpid, d'una productivitat forta en tots els sectors que dibuixava un panorama de benestar en les economies occidentals. El comerç internacional va assolir quotes elevadíssimes, mentre que els ingressos empresarials, en concepte de beneficis, entraven a grapats en les tresoreries. S'havia arribat al convenciment que el nivell de vida dels països desenvolupats no havia d'arribar mai a tocar sostre. Americans, japonesos i europeus dansaven al ritme que marcava la desenfrenada acceleració econòmica: tot anava bé en els millors del món... Qui buscava un lloc de treball no havia d'esperar massa per trobar-ne un. L'atur era més aviat un agradable repòs que servia al desocupat temporal de reflexió i de formació. Sovint, anar a l'atur representava una dreuera per a la pròpia promoció professional.

Ara, la situació és totalment la contrària. Les economies, sense cap excepció, estan estancades. Les poques que creixen ho fan a pas de caragol. Els pressupostos dels governs estan desequilibrats. Tots tenen en comú un dèficit constant i corrosiu.

La part més negra de tot aquest fosc panorama és que milions de persones estan desocupades i sense cap possibilitat d'integrar-se en el món laboral a un curt termini. Tan sols a l'Europa comunitària, el nombre total de persones desocupades s'acosta als 20 milions. La taxa d'atur dins de la CE respecte a la massa total de treballadors ha superat el 10,5% de mitjana. ¡Pitjor encara! Quasi la meitat d'aquests aturats no han trobat cap ocupació des de fa més d'un any. Els americans ja han batejat amb un nou concepte, "creixement sense treball", l'actual situació econòmica internacional.

Pocs signes s'han deixat veure els últims temps per anunciar un canvi en el sentit recessió-recuperació. És cert que la taxa oficial d'atur mundial ha baixat del 7% per primera vegada des del 1991, però també és cert que milions de treballadors es troben amb un contracte a

temps parcial o d'una durada limitada. Al Japó, model on es miren quasi tots els països, s'ha mantingut sense massa dificultats la taxa d'ocupació durant els últims 20 anys, però actualment té una taxa del 2,3% de desocupats que ha trencat els esquemes tradicionals d'aquesta economia. L'economia nipona ja no és l'única en el món industrialitzat que pot assegurar un treball als seus treballadors per a tota la vida com ho feia abans.

Des de l'altra vora de l'Atlàntic, el president nord-americà Bill Clinton s'ha compromès en el seu programa a donar prioritat, durant els quatre anys del seu mandat, a la lluita contra la desocupació. Vol crear 3 milions i mig de llocs de treball. Una vertadera utopia per als europeus que busquen desesperadament, sense cap èxit, una eixida al problema de l'atur. Els britànics, un dels pobles de la CE que més ha patit les conseqüències de la recessió, són els més pessimistes. Una enquesta d'opinió pública realitzada recentment a Londres ressaltava que 8 de cada 10 britànics pensen que la desocupació és el problema més greu actualment. El 5% afirmava que, de moment, no hi ha solucions a la crisi. Els veïns francesos no confien tampoc gaire en una recuperació ràpida, tot i que el govern conservador, eixit de les últimes eleccions de març passat, ha posat en marxa un pla de rescat per ajudar les empreses amb problemes laborals greus.

Les institucions internacionals estudien a hores d'ara diversos plans d'actuació sense moltes esperances. En aquest sentit, la CE ha llançat propostes de conjunt per crear llocs de treball en els sectors industrials que més possibilitats ofereixen ara "per tal d'aturar el nivell inacceptable de desocupació", com diu l'actual president de la Comissió Europea, Jacques Delors. Fa uns mesos, l'Organització per la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic (OCDE), que agrupa els 24 països més rics del món, publicava un voluminós informe de trenta pàgines que donava els principals paràmetres de l'actual situació econòmica. El 8,5% de la població amb edat de treballar dins de la seua àrea no té feina i no trobarà cap ocupació en el pròxims anys.

Traduït tot això a la vida real, les elevades taxes d'atur obliguen els governs i les empreses a donar preferència a programes socials, tot i que aquest camí no sol tenir bona acollida en la població activa. Primer perquè significa pujar els impostos, i segon perquè els mateixos desocupats, tot i que es beneficien de les

RAFA GIL

consumidors i dels inversors, ahora que pujaria fortament el poder adquisitiu. Massa senzill, però l'opció no és del tot desgavellada. És clar que per obligar els empresaris a contractar com a mínim un desocupat, els porgosos patrons han de trobar, en contrapartida, un treballador suficientment reciclat per respondre mínimament a les tasques de producció de l'empresa. Un pacte entre cavallers: "Jo

Rodes punxades

A P. G. L., empleat des de fa més de 15 anys en una empresa concessionària d'automòbils a València, l'han deixat de sobte sense feina i ha passat a engreixar les llargues files de desocupats. El subsector de venda de cotxes, segons les previsions més fiables, perdrà al voltant de 42.000 llocs de treball enguany a l'estat espanyol. Al País Valencià i al Principat, on es troben les factories de la nord-americana Ford i l'alemanya Seat, respectivament, la incidència del retall de l'ocupació podria provocar al voltant d'uns 15.000 aturats (6.000 valencians i 9.000 principatins).

La crisi de la indústria de l'automòbil afecta tot Europa. Ni el mercat alemany ha pogut salvar-se'n aquesta vegada. Les escasses mesures fiscals dels governs per intentar reactivar el mercat no han donat els resultats esperats.

Només al Regne Unit sembla que la pro-

ducció i comercialització de cotxes s'hagen estabilitzat. Un directiu de la marca britànica Rover, John Towers, explicava fa uns dies que al seu país la gent ha estat últimament estalviant diners com no ho havien fet des de fa molt de temps. La causa principal va ser la por de perdre el lloc de treball. Però així que han vist una petita recuperació de la seua indústria, ja han tornat a tenir confiança.

I. P.

ducció i comercialització de cotxes s'hagen estabilitzat. Un directiu de la marca britànica Rover, John Towers, explicava fa uns dies que al seu país la gent ha estat últimament estalviant diners com no ho havien fet des de fa molt de temps. La causa principal va ser la por de perdre el lloc de treball. Però així que han vist una petita recuperació de la seua indústria, ja han tornat a tenir confiança.

I. P.

no té res a veure amb el cicle recessió-recuperació.

En part, sembla que aquests últims analistes tenen fonaments forts, sobretot quan s'adonen que una bona part dels llocs de treball perduts durant les últimes dècades en els països més industrialitzats no tornaran mai a presentar-se en el mercat laboral. Prou per a anunciar temps de reciclatge a marxés forçades per a tots: treballadors, empre-

saris i fins i tot governants i sindicalistes.

Segons coincideixen els estudis empresarials sobre les últimes estratègies de política industrial i comercial, la principal causa de la reducció de la producció ha estat, per una banda, la necessitat de ser més eficaços i per l'altra abaratir la producció.

PRODUIR IGUAL AMB MENYS GENT

Ara la consigna sembla ser: "amb menys gents, produir el mateix". Una anàlisi de la situació per sectors industrials, encara que siga superficial, referma aquesta màxima. La indústria, que ha anat reduint el nivell de treball durant els últims anys, continua ara patint més que altres sectors la caiguda de la producció mundial.

Els treballadors del sector serveis, privilegiats en temps de bonança econòmica per l'estabilitat dels seus llocs de treball, han après en la crisi actual que l'atur existeix tant en els despatxos, com en les fàbriques. Més dramàtic encara: la desocupació és provocada per les mateixes causes pertot arreu, és a dir l'absència d'inversió.

D'altra banda, les primeres conclusions d'un profund estudi sobre l'evolució actual del mercat del treball americà (sovint un paràmetre per a la resta de països) recollides per la revista *Newsweek*, atribueixen les culpes de tots els mals "al

"ESTEM ESTAFANT EL NOSTRE POBLE"

A més de tot això, la desocupació provoca indirectament sentiments contraris als immigrants que poden degenerar ràpidament en actituds clarament racistes. Els assassinats i múltiples agressions contra treballadors turcs a Alemanya, per exemple a la ciutat de Solingen, on fa poc van morir cinc persones, reforça aquesta afirmació.

El mateix comissari europeu d'Afers Laborals i Socials, Frederic Flint, en un rampell de sinceritat, no ha amagat la impotència de l'estructura de la Comunitat Europea per ajudar els desempleats quan va dir públicament "estem estafant el nostre poble".

No obstant això, alguns cercles econòmics continua intentant veure l'evolució de la crisi sota el prisma de l'optimisme. "S'està produint -segons diuen- el clàssic cicle boom-recessió-boom", però tot no s'acaba ací. Altres especialistes, quasi des d'una altra galàxia s'enfilen fins al capdamunt perquè pensen més aviat que l'atur actual és un problema estructural i

Informàtics desinformats

Un informàtic de 34 anys, A. M. L., que treballa en una empresa d'exportació de Barcelona reconeix que durant els últims anys ha deixat córrer el temps sense preocupar-se de posar al dia la seua formació tècnica, apresada fa una desena llarga d'anys. Avui porta a la butxaca el carnet de l'Inem.

Dades recents del sector indiquen que la facturació total, que inclou el maquinari (*hardware*), el programari (*software*) i els serveis informàtics, es va reduir un 5% l'any passat. En el terreny del maquinari, aproximadament la meitat del sector, el descens ha estat major fins assolir el 15%. La caiguda dels preus, la saturació de determinats segments del mercat i les restriccions pressupostàries de l'administració són els factors que junt amb la crisi econòmica expliquen la caiguda vertiginosa del sector.

Durant el Saló Internacional de la In-

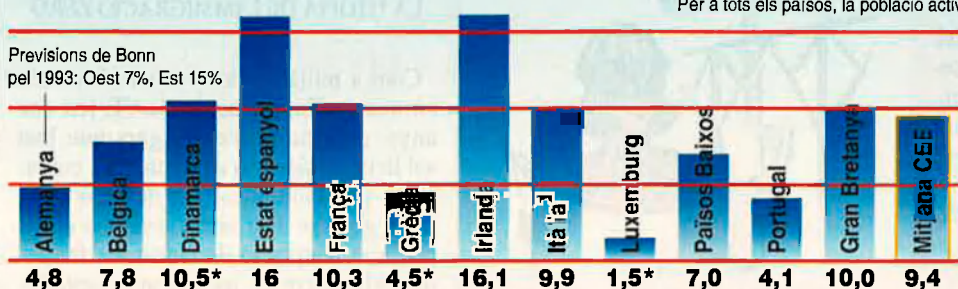

formàtica, tingut el passat mes d'abril a Barcelona, es van donar els primers signes palpables de recessió en el camp informàtic, com va mostrar l'escassa afluència d'expositors. Però, la caiguda ve de més lluny que l'actual crisi. A l'inici del 1991, les xifres de reducció de plantilla de les principals empreses multinacionals profetitzaven temps durs i obscurs.

I. P.

Les xifres de la desocupació en la CEE

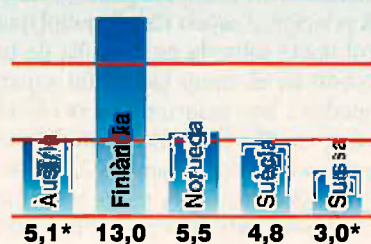
Taxes estandaritzades en tant per cent de la població activa, últimes xifres disponibles, corregides de variacions de temporada 1992 i 1991

i en l'AELE

(llevat Islàndia i Liechtenstein)

*Per no estar estandaritzada, aquesta taxa no pot ser comparada amb la d'altres països. Per a tots els països, la població activa inclou l'exèrcit i els treballadors independents.

desplaçament estructural més profund que afecta el món industrialitzat".

Els qui més patiran les conseqüències d'aquests desequilibris seran els treballadors menys qualificats, segons el mateix informe. El futur els obligarà a realitzar canvis difícils i radicals en els aspectes relatius a les seues formacions. Caldrà estudiar més freqüentment i treballar amb molta més tècnica. Les carreres seran més curtes i les eixides laborals més restringides. Aquestes previsions donen més força a aquells futuròlegs que des

d'ara donen com a futurs criteris laborals i professionals la qualificació i l'especialització. Obrers que treballaran més amb el cap i menys amb les mans. Per arribar a aquest futur s'ha de superar el present i demanar-se quants en quedaran per poder veure aquell pròxim mercat de treball altament tecnificat.

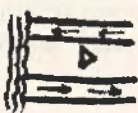
Avui, s'imposa la precarietat en la feina. Intranquils i insegurs, milions de treballadors desocupats, obrers de "coll blau" i empleats de "coll blanc" s'adonen que el treball que han fet durant anys i

anys, de sobte s'ha quedat obsolet. Els sociòlegs que defensen a capa i espasa el sistema de lliure mercat asseguren que un gran nombre de les tasques que s'executen ara en la indústria, en l'agricultura i en el sector serveis "es poden realitzar més fàcilment amb les màquines". El maquinisme, part del capitalisme pur i dur sembla que aixeca el cap...

Des de la fabricació de l'acer, passant per la mineria, l'agricultura, la ramaderia, el sector de l'automòbil, la banca i fins i tot els funcionaris, tots els treballa-

¡¡ Aquest estiu

posa't **Al fresco!!**

Obert tots els dies de 12 a.m. a 3 a.m.

Avinguda Blasco Ibàñez, 134.
(bardissa central)

Institut
valencià
de la joventut

QUE NO ET CONTEN COM ÉS ARA UCRAÏNA

COMPROVA'N PER TU MATEIX EL CANVI
DURANT 15 DIES
DEL 29 DE JULIOL AL 12 D'AGOST

CREUER PEL RIU DNIÈPER VISITANT LES SEGÜENTS CIUTATS:
KÍEV • KANEV • ZAPORIJJA • CHERSON • ODESSA • KACHIVKA •
DNIÉPROPETROVS'KE • MOSCOU
PREU: 115.000 pts.

AQUEST PREU INCLOU:

- Vol València-Kíev-València
- Creuer pel riu Dnièper en un modern i luxós vaixell en camarots dobles amb bany i aire condicionat
- Allotjament en règim de pensió completa
- Hotel a Dniepropetrovs'ke, on coneixereu els millors restaurants de la ciutat
- Transport amb tren a Moscou
- Guies-intèrprets
- Excursions i visites
- Assegurança d'assistència al viatger

DOCUMENTACIÓ:

Passaport, més el visat que obtindreu a l'aeroport de Kíev

RESERVES:

- València: C/ de l'Hospital, 11. Tel. (96) 386 98 94. 46001 VALÈNCIA
- Castelló: C/ Balmes, 1. Tel. (964) 21 83 24. 12002 CASTELLÓ
- Alacant: Av. Aguilera, 1. Tel. (96) 513 11 52. 03007 ALACANT

GENERALITAT VALENCIANA
CONSELLERIA DE CULTURA, EDUCACIÓ I CIÈNCIA

Recessió dura com el ciment

De tots els sectors, potser l'industrial és el que deixa veure amb més contundència els efectes negatius de la crisi. A principis d'aquest mes de juliol qualsevol dubte sobre la profunditat de la recessió en el camp industrial espanyol quedava ben aclarida. La inversió va caure durant el primer trimestre d'enguany un 8,9%, menjant-se 2,3 punts del PIB. Les dramàtiques xifres confirmaven la recessió més greu de les tres últimes dècades a l'estat espanyol. En aquesta situació, no és gens estrany veure com arriben a les nòmines de l'Inem cada dia un bon nombre de titulats superiors, tècnics, enginyers i arquitectes sense feina.

La baixa de la construcció ha estat el principal factor d'aquesta desocupació. La xifra del consum de ciment revela la desaceleració del treball en aquest sector, un dels motors de la recuperació econòmica. Durant el 1992, el total de ci-

dors són susceptibles de ser substituïts en qualsevol moment per una sofisticada màquina.

En defensa d'aquesta opció, hi ha el postulat, demostrat en períodes anteriors, que diu que el progrés tecnològic alhora que destrueix treball, també en crea de nou. Per dues raons principalment, segons diuen els defensors del maquinisme. La primera, perquè l'avenç tecnològic necessita treballadors per crear les noves tecnologies i fer-les funcionar. La segona, perquè el progrés incrementa substancialment la productivitat. Seguint el cicle, es pot dir que l'increment productiu genera beneficis i aquests, en part, es destinen a la inversió.

No hem d'oblidar, però, que en el camp econòmic pot passar com en els castells de cartes: si es mou una carta cau tot l'edifici. I cal començar-ho tot de nou.

Siga com siga, els beneficis de l'avenç tecnològic no són sempre els mateixos. La seua quantitat i qualitat depèn de la zona on es produeixen. Per il·lustrar això hi ha prou amb estudiar l'evolució recent de l'oferta de treball en la indústria manufacturera. La part més grossa s'ha anat desplaçant del món ric i industrialitzat cap al món pobre. La primera conseqüència, bona per als països infra-industrialitzats, ha estat la caiguda de la productivitat en el països desenvolupats a favor de les zones més deprimides. Els beneficis, per contra, han continuat arribant al país que ha generat la indústria.

ment consumit a l'estat espanyol va ser de 26 milions de tones, amb una taxa de disminució interanual d'un 10%. Contrasta, no obstant, amb aquestes xifres la quota de ciment importat, que durant el mateix any passat representà el 12,5% del total consumit. La zona mediterrània és la major importadora d'aquesta primera matèria, amb una quota del 25%.

I. P.

Dos desequilibris i d'una grandària considerable: els països rics pateixen atur i els països pobres no rendibilitzen els seus esforços. Situació explosiva a la qual ens podem veure abocats d'ací a un temps.

A més de tot això, la desaparició progressivament de les barreres del comerç internacional i les millores en comunicació i transport han provocat un desplaçament en massa de mà d'obra de treballa-

dors cap a les àrees més industrialitzades, concretament cap a l'Europa comunitària no sense greus problemes afegits.

LA UTOPIA DE L'IMMIGRACIÓ ZERO

Com a mitjà de lluita contra l'entrada en massa d'immigració a la CE (en deu anys, el nombre d'estrangers que han sol·licitat residència en algun país comunitari s'ha multiplicat per deu) els diferents governs han anat cedint a poc a poc a la temptació de tancar les fronteres. Alemanya ha modificat la seua legislació de dret d'asil. França parla en aquests moments "d'immigració zero" i des de Brussel·les, la mateixa direcció de la CE reforça la lluita contra els anomenats "il·legals". Malgrat totes aquestes accions de defensa de les fronteres contra un suposat "invasor", el problema de la immigració continua sent un dels principals punts explosius de l'actual construcció europea. Mentre els dotze països de l'Europa Comunitària fan més grans els murs per evitar l'entrada d'estrangers, l'afluència d'immigrants provinents d'Àfrica i Àsia s'incrementa cada dia més. Hi ha tota una categoria de persones que viuen ara en un *no man's land* jurídic europeu i que no poden obtenir oficialment cap permís de residència, ni com a treballadors, a causa de les diferents legislacions contra la immigració en vigor, ni com a exiliats polítics, a causa de les restriccions cada vegada

¡El camp per als joves!

Pertot arreu se sent des de fa temps dir el mateix: "el camp per als joves". El Ministeri d'Agricultura, concretament, ha posat en marxa un pla (ideat per l'anterior ministre Pere Solbes) dirigit a avançar l'edat de jubilació dels agricultors que hagen fet els 60 anys. El relleu generacional, però, no serà la vertadera solució als problemes dels treballadors del camp, que tenen les rendes més baixes de tota la Comunitat Europea. Mentre els pagesos francesos o Alemanys s'adonaven que els preus cobrats per les seues produccions han perdut aproximadament un 12% del seu valor entre 1991 i 1992, els nostres agricultors veien impotents que els seus productes suportaven la reducció de preus més important de tots els països membres de la CE.

Les explotacions agrícoles de l'estat espanyol representen en conjunt el 22% del

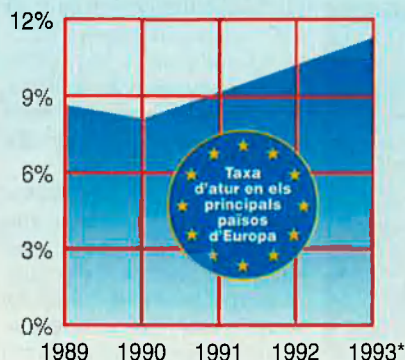
total de la CE. El rendiment no s'ajusta, però, a la seua extensió ja que només representen el 12% de la producció agrícola comunitària. A tot això cal afegir la circumstància particular que, d'un total de 1.772.560 explotacions agràries censades l'any 1987 per l'Institut nacional d'Estadística, 451.786 estaven gestionades per titulars amb més de 65 anys.

I. P.

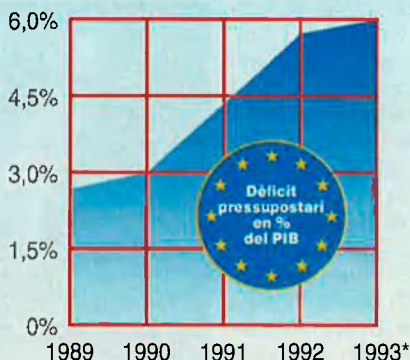
L'Europa trista

*Previsions

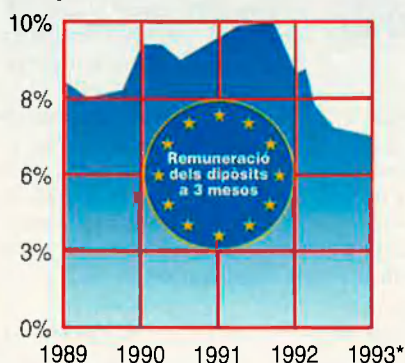
La desocupació augmenta

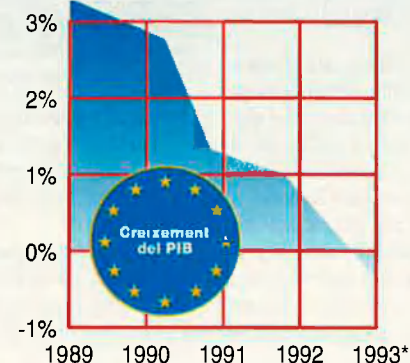
El dèficit s'incrementa

Els tipus d'interès són massa elevats

Per estimular l'economia

Fonte: Deutsche Bank, Lehman Brothers, Morgan Guaranty Trust Corporation, OCDE

més grans que posen els governs europeus.

Els fluxos migratoris, segons els especialistes, creen problemes tant dins com fora del país d'acollida. En la majoria dels països europeus receptors de mà d'obra, el total de permisos de residència concedits anualment és molt petit comparat amb el total de sol·licituds presentades. A la Gran Bretanya menys del 6% de les peticions de residència van rebre l'any passat una resposta positiva; el 20% va ser desestimat directament sense més preàmbuls i el 74% restant no va ser ni tan sols estudiat.

Segons un estudi efectuat en una quinzena de països, elaborat per Consulta Europea sobre Refugiats i Exilats (CERE), l'organisme que aglutina la totalitat d'associacions de immigrants en el continent europeu, "almenys el 80% del conjunt de sol·licitants estrangers de residència en els països membres de la Comunitat Europea que no han vist prosperar les seues demandes, es queden d'una manera o d'una altra en el país d'acollida". Amb permís o sense, la immigració és un problema que continua latent. Donar-li l'esquena no sembla ser la millor solució.

Per aquesta raó la CE sembla haver en-

trat ara en una espiral perillosa en matèria de política d'immigració amb resultats imprevisibles. En les últimes cimebres de presidents i caps de governs dels 12 països membres s'han aprovat multitud de línies d'actuació contra l'entrada de treballadors estrangers.

Des de fa dues setmanes, Alemanya ja no té la legislació més liberal del continent pel que fa a l'asil polític i el permís de residència dels estrangers. El govern de Bonn es defensa argumentant que "cal adaptar la legislació a les noves directrius comunitàries".

Per la seua banda, el ministre holandès de Justícia, Hirsch Ballin, posant-se a l'abric de l'executiu de Bonn feia declaracions en el sentit que l'actual llei per als immigrants "s'ha d'adaptar a l'Alemanya". Tots, com una reacció en cadena, volen tancar les portes. El ministre d'Interior del govern francès, Charles Pasqua, pel seu cantó ha declarat fa poc que, "en aquests moments de profunda recessió, seria ideal que França no deixara entrar al seu territori cap immigrant".

Per a la majoria dels observadors de la nova actitud europea, es tracta d'una política de direcció única que difícilment tindrà resultats satisfactoris. Voler tallar d'un colp l'èxode cap a l'Europa rica no

canviarà gens la dramàtica situació de milers i milers de persones que vénen buscant refugi. "Històricament, i més concretament durant l'última dècada, ha quedat demostrat que el creixement econòmic no resol, tot sol, el problema de l'atur", sentenciava fa poques setmanes a Brussel·les un alt funcionari europeu llevant als problemes de la immigració la part de culpa que volen donar-li els governs europeus. El funcionari europeu feia referència al que va passar durant els anys 80 per a donar més pes a la seua afirmació. Al llarg d'aquella dècada, es van crear 7 milions de nous treballs dins del territori de la CE. El nombre d'aturats durant el mateix període va ser de tres milions. Però cal especificar que la majoria dels contractes de treball eren a temps parcial i ocupats per allò que tècnicament se'n diu "treballadors amagats", dones, immigrants o jubilats que no figuraven en les llistes oficials de l'atur.

D'altra banda, l'obtenció dels beneficis empresarials dins de la CE, sempre a llarg o molt llarg termini, pot ser una de les principals causes de la desocupació de llarga durada. Però mai la immigració. El 45% dels europeus aturats, per exemple, han estat més d'un any i mig sense trobar feina, segons les últimes estadístiques. Al Japó, aquest tipus de treballador no ha superat mai el 17% i als Estats Units s'ha situat al voltant del 6%. Tot això demostra de manera indiscutible que Europa no crea ocupació al mateix ritme que els EUA o el Japó. El mercat nord-americà ha generat durant les dues últimes dècades més de 30 milions de llocs de treball. La CE, amb una població major, n'ha creat 10 milions solament. Els europeus, potser amb concepcions distintes a les americanes i japoneses, s'inclinen per la dinamització del mercat mitjançant la creació de treballs a temps parcial. La flexibilitat en la contractació i l'increment de la mobilitat de la mà d'obra provoquen més oferta de treball però a un preu molt alt: la precarietat de la vida dels treballadors. Si els treballadors europeus accepten aquestes modalitats de contractació, segurament és perquè no tenen una altra alternativa més atractiva i, a més, la part empresarial troba en aquesta fórmula una alta rendibilitat. Tot treball temporal sempre ha estat més productiu que qualsevol modalitat de treball continu i intensiu. Però el preu que es paga és massa elevat.

Ignasi Pellicer